

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד
בית חב"ד
785 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

העצרת המרכזית

העצרת המרכזית לציון ג' בתמוז, יום ההילולא השלושים של הרבי מליובאוויטש (תשנ"ד-תשפ"ד), תהיה אי"ה ביום שלישי, כ"ו בסיוון (2.7), בהיכל 'מנורה מבטחים' בתל-אביב. פתיחת השערים בשעה 6 בערב. בעצרת ישתתפו אלפי חסידי חב"ד ומוקירי הרבי מכל רחבי הארץ. העצרת מאורגנת על ידי צעירי אגודת חב"ד. הזמנת כרטיסים באתר tickchak.co.il/3tamuz.

המונים נוהרים

העצרת נערכת כשבוע לפני ג' בתמוז, מכיוון שרובבות מכל קצוות תבל מתכוננים לנסוע לחצר הרבי, להיות בארבע אמותיו ולהשתטח על הציון הקדוש בימים הסמוכים ליום ההילולא. המונים יעשו את השבת שלפני היום הקדוש באוהלי ענק שיוקמו סמוך לציון, בתפילות ברוב עם, בלימוד חסידות ובהתוועדות עם גדולי המשפיעים. בבית מדרשו של הרבי נערכים לאורחים רבים, שיעשו את השבת במקום שבו הרבי התפלל, למד ולימד עשרות שנים.

מינוי דיגיטלי

אם אינכם מצליחים להשיג בכל שבוע את גיליון 'שיחת השבוע', אתם יכולים לעשות מינוי דיגיטלי בעלות מינימלית, ולקבל אותו למייל מדי יום חמישי בשבוע בגרסה נוחה לקריאה ולהדפסה. להרשמה: chabadisrael.co.il/sichat.

זה לא אנחנו, זה הם

אמנם יש המתפכחים, ועדיין רבים נאחזים בקרנות המזבח של האשליה, ומוסיפים להאמין שהכול תלוי בנו

ניר עוז השרופה. שואה תהומית כמציאות (צילום: Avreymalech, ויקיפדיה)

ל אדם בוגר יודע שיש דברים התלויים בו ויש דברים שאינם תלויים בו. בדברים התלויים בו עליו לפעול ולעשות, ואילו את הדברים שאינם תלויים בו עליו לקבל כמצב נתון ולהכיר במציאות. אם שני התחומים האלה מתערבבים זה בזה, התוצאות עלולות להיות קשות.

למשל, הורים שהמוזיקה חשובה להם מאוד מנסים לדחוף את בנם נגן, אבל מתברר שאין לילד כישרון מוזיקלי ואין הוא רוצה ללמוד נגינה. אם ההורים יתעקשו, יגרמו לילד תסכול ותחושת כישלון. עליהם להכיר במציאות ולהבין שהדבר אינו נתון בידם.

המציאות טופחת

למרבה הצער, ציבור גדול אינו מוכן לקבל את הכלל הפשוט והבסיסי הזה בתחומים רבים של חיינו הציבוריים. למשל, ציבור זה מסרב להכיר במציאות שבה העולם הערבי, ובמיוחד האסלאמי, מסרב לקבל את עצם קיומנו כאן, ושאיפתו להשמיד את המדינה היהודית. הציבור הזה משוכנע שאם אין שלום בינינו ובין מבקשי נפשנו, זה רק מפני שאנחנו לא עשינו את הוויתורים הנדרשים. אין הוא מוכן לקבל שזו מציאות שאינה תלויה בנו.

שוב ושוב האנשים האלה מנסים לכפות את דעותיהם על המציאות, ולאץ אותנו לסגת, להיכנע ולוותר, והם מבטיחים שאם אך נעשה כן, יהיה פה גן עדן והשלום יפרח. ושוב ושוב המציאות טופחת על פניהם. כל ויתור ונסיגה מביאים את ההפך הגמור. במקום שלום אנחנו מקבלים טרור ושפיכות דמים, ואויבינו מקבלים זריקות עידוד ותקווה.

אבל הם בשלהם. משהו פנימי, שקשה לפענחו, אינו מאפשר להם להכיר שזה לא אנחנו, אלא האויבים. אין זה משנה מה נעשה, הערבים שונאים אותנו שנאת מוות. הם אינם מוכנים לקבל את קיומנו. הם אומרים זאת בגלוי

ומחנכים על בסיס שאיפה זו את ילדיהם. הם רוצים הכול, 'מהנהר ועד הים'.

ואולם 'מחנה השלום' אינו מסוגל לקבל אמת פשוטה זאת. אמנם יש בקרבו מי שמתפכחים, ועדיין רבים נאחזים בקרנות המזבח של האשליה, ומוסיפים להאמין שהכול תלוי בנו. גם אחרי שראינו מה קרה ברצועת עזה אחרי הנסיגה המלאה ממנה. גם אחרי טבח שמחת תורה.

זה לא תלוי בנו

ואותה תפיסה מעוותת את העיניים גם בנושא החטופים. כמה זעם וכמה האשמות מוטחים במקבלי ההחלטות. שלטים בחוצות צועקים 'תחזירו אותם עכשיו'. כאילו הדבר בידינו, ואם אך נרצה – החטופים כבר יהיו פה.

ואז המציאות טופחת על פנינו, ומתברר שוב – זה לא אנחנו, אלא הם. החטופים היקרים שבויים בידי מפלצות רוע שטניות, ואין לנו דרך להחזירם אלא עלידי הכנעת הרוע הזה והשמדתו.

גם הסיסמה 'בכל מחיר' מכילה את ההנחה שהכול תלוי בנו, וכל הבעיה היא שאיננו מוכנים 'לשלם את המחיר'. אבל יש 'מחיר' שאי-אפשר 'לשלם', כי זה יהיה מחיר דמים איום ונורא. לא בגללנו, אלא בגלל הרצחנות והשנאה של אויבינו. זו המציאות, ואיתה עלינו להתמודד בעיניים פקוחות, וה' יהיה בעזרנו.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
19:06	19:28	19:19	19:26	19:21	20:10
20:28	20:31	20:32	20:28	20:22	21:19

פרקי אבות: פרק א

שבת ישראל,
קרם והזמנים

להדגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

בין תפילה לברכת כוהנים

מסכת ראש השנה מסתיימת בדברי רבן גמליאל ששלח הציבור בתפילתו מוציא ידי חובה "אפילו עם שבשדות" – אפילו את מי שעוסקים במלאכתם בשדות. שואלת הגמרא, מהו ה'אפילו', והלא הללו אנוסים הם, ואינם יכולים להתפלל?

הגמרא מביאה ראייה לשאלתה מדברי הברייתא, שהעומדים מאחורי הכוהנים ואינם מתייצבים ופניהם מולם, אין הברכה חלה עליהם, ואילו על מי שנמצאים הרחק משם הברכה חלה. מכאן שהדבר מועיל רק למי שאנוסים. ואכן, הגמרא מבהירה: "לא פטר רבן גמליאל אלא עם שבשדות", ולא "אפילו עם שבשדות".

מי רוצה שיזכו אותו?

התפילה, עניינה בקשת צורכי האדם מהקב"ה. שליח הציבור הוא נציג המתפללים, לבקש

בעבורם. ויש כלל, "זכין לאדם שלא בפניו", היינו שאפשר לזכות את הזולת במצווה אף שאין הוא מודע לכך, על בסיס ההנחה שזה רצונו.

לכן הובנו בתחילה דברי רבן גמליאל שהחידוש הוא ששלח הציבור מוציא ידי חובה את האנשים שבשדות, המצויים רחוק, וכל שכן את המצויים בעיר. מקשה הגמרא: אדרבה, מאחר שהאדם נמצא בעיר והיה ביכולתו לבוא להתפלל והוא נמנע מכך, הרי הזיכוי הוא מעין 'על כורחו', ונדרשת הוכחה שגם אדם כזה יוצא ידי חובה. לעומת זה, מי שהיה אנוס מלהתפלל אפשר להניח שרצונו כי יזכו אותו בתפילה!

לפחות להראות רצון

על כך מובאת ראייה מברכת כוהנים. בעוד התפילה היא פנייה שבאה מהאדם, והוא העומד ומבקש מהקב"ה שיספק לו את צרכיו, ברכת כוהנים נעשית בשליחות הקב"ה, שציווה "כה תברכו את בני ישראל". וכך הכוהנים אומרים אחרי הברכה – "עשינו מה שגזרת עלינו". ועם זה, הכנה מסוימת מתחייבת. לכל הפחות על האדם לעמוד מול הכוהנים, פנים אל פנים, דבר המורה על 'קירוב הדעת'.

ואם בברכה, שבאה מלמעלה, אין הכוהנים יכולים לברך את מי שעומדים מאחוריהם, מפני שהם מתרשלים ואינם עושים מאמץ להתברך, על אחת כמה וכמה שכן הוא בתפילה, שעיקרה הכנת האדם לעבודתו, כמו שכתוב "ולעובדו בכל לבבכם" – "איזוהי עבודה שבלב? זו תפילה" (תענית ב,א). ואכן, המסקנה היא שרבן גמליאל פוטר רק את העם שבשדות.

הסיום וההתחלה

יש קשר מהותי בין סיום המסכת לתחילתה, שהרי "נעוץ סופן בתחילתן ותחילתן בסופן" (ספר יצירה). כשם שבסוף המסכת מוצגות שתי עבודות רוחניות – ברכה שבאה מלמעלה ותפילה שעולה מלמטה, גם בתחילת המסכת מופיעים שני סודות אלה.

תחילת המסכת מציגה סוגי ראשי שנים: ראש השנה בחודש תשרי, שנקבע 'מלמעלה', בדוגמת ברכת כוהנים, וראש חודש ניסן, שנקבע 'מלמטה', וקשור עם יציאת מצרים, שהתחוללה בזכות האמונה.

(אגרות קודש, כרך יא, עמ' מד)

אמרת השבוע

ברכות מוצפנות

כשמלאו שבעים וחמש שנה לרבי יצחק־אלחנן ספקטור, רבה של קובנה, שלחו לו כל גדולי ישראל מכתבי ברכה. גם רבי שלמה הכהן מווילנה שיגר מכתב ברכה, שבו היו שלוש מילים בלבד – "ברכת כהן לכהן".

כאשר הקריאו את הברכה הזאת, עם שאר הברכות, במעמד גדולי ישראל, לפני רבי יצחק־אלחנן, התחילו הכול תמהים. האנשים אמרו זה לזה: הייתכן שגדול בישראל כרבי שלמה הכהן טועה לחשוב את רבי יצחק־אלחנן לכהן, בשעה שהוא ישראל ולא כוהן?!

נענה רבי יצחק־אלחנן ואמר להם: "תמה אני על תמיהתכם. עשו חשבון ותמצאו כי הגימטרייה של 'כהן' עולה שבעים וחמש, וזו כוונתו של רבי שלמה בברכתו – 'ברכת כהן', הברכה שלו, ל'כהן', לשבעים וחמש שנותיו".

ברכת כוהנים

מן המעיין

ברכה באהבה

"דבר אל אהרן ואל בניו לאמור, כה תברכו את בני ישראל, אמור להם" (במדבר ו,כג). מניין שבאהבה? כדי שהכוהנים יוכלו לומר "ברכך" בלשון יחיד, כשכולם באחדות.

(נועם מגדים)

בחירה נאמנה

הכוהנים מברכים את ישראל שישירו בהם אהבה וחיבה ויהיו כלי מחזיק ברכה. זהו שאנו אומרים "הבוחר בעמו ישראל באהבה" – כשיש אהבה בין היהודים, הבחירה נאמנה וקיימת, שאז הם כלי מחזיק ברכה.

(טעמי המנהגים)

להאביב שם שמיים

"לברך את עמו ישראל באהבה" (נוסח הברכה). חז"ל הורו: "שיהיה שם שמיים מתאהב עליידך". זו כוונת הכתוב "ושמו את שמי על בני ישראל" – ששם שמיים יתאהב עליידי התנהגותם.

(החזוה מלובלין)

כמו 'זכור' ו'שמור'

"יברכך ה' וישמרך" (במדבר ו,כד). רש"י מפרש: "כמו זכור ושמור". יש דמיון מסוים בין 'זכור ושמור' לבין 'ברכך, וישמרך'. 'יברכך' פירושו 'שיתברכו נכסיך', 'וישמרך' – 'שלא יבואו עליך שודדים ליטול ממונך'. הרי שהברכה אינה

מושלמת בלי השמירה. והוא הדין 'זכור ושמור' – זכירת יום השבת אינה שלמה כל עוד חסרה השמירה – שמירת השבת.

(הרבי מליובאוויטש)

מתנת חינם

"יאר ה' פניו אליך ויחונך" (במדבר ו,כה). אומר הספרי: 'ויחונך' – במתנת חינם, וכן הכתוב אומר "כן עינינו אל ה' אלוקינו עד שיחוננו". וה' חפץ חיים' היה רגיל לומר: ריבונו של עולם, אם חלילה בנך אינם ראויים לחסדך, קיים בהם 'ויחונך' – תן להם מתנת חינם, שהרי זו מידתך.

פנימיות הרצון

"פניו" – היינו פנימיות הרצון העליון וחפצו האמיתי. "יאר ה' פניו" – הארת פנימיות הרצון העליון היא 'אליך' דווקא, לבני ישראל ולצד הקדושה, ואילו עובדי כוכבים ומזלות והסטרא אחרא, שהם תועבת ה' אשר שנא, מקבלים מבחינת 'אחוריים', כאדם הנותן דבר לשונאו, שמשליך את החפץ אל מאחורי גבו.

(קונטרס ומעין)

להקדים לברכה

"אמור להם" – קודם שמברכים את ישראל צריכים לומר כמה מילים, שעליהן תחול הברכה.

(לקוטי דיבורים)

יום בשבוע	ש"ק ט' סיוון	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' גיחוץ פרק י"ב	הל' יום וחליצה פרק א"ב	פרק ג'ה	פרק ו"ח	הל' נערה בתולה פרק א"ב	הל' סוטה פרק א"ב	פרק ד' הל' איסורי ביאה פרק א"ב
פרק א' ליום	הל' ביכורים פרק ה'	פרק ו'	פרק ז'	פרק ח'	פרק ט'	פרק י'	פרק יא'

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
תקנת הרבי מליובאוויטש

נכתב ונקרא בלי פער

השם המפְרָש. כידוע, איננו אומרים את שמו של הקב"ה כפי שהוא נכתב בתורה. שם ה' נכתב באותיות 'הו"ה', ואילו אנחנו קוראים את השם 'אדני'. כך נאמר בגמרא (קידושין ע"א): "אמר הקב"ה, לא כשאני נכתב אני נקרא, נכתב אני ביו"ד-ה" ונקרא באל"ף-דל"ת". המקום היחיד שבו היו מזכירים את השם המפורש היה בית המקדש, וגם שם היו הכוהנים מבליעים אותו בתוך ברכתם, שלא יישמע בכירור (קידושין שם).

ואולם על זמן הגאולה נאמר (זכריה י"ט): "וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד". שואלת הגמרא (פסחים נ"א): "וכי עכשיו אין ה' אחד ושמו אחד?". ומשיבה: "לא כעולם הזה העולם הבא. העולם הזה - נכתב ביו"ד-ה" ונקרא באל"ף-דל"ת, אבל לעולם הבא - כולו אחד: נקרא ביו"ד-ה" ונכתב ביו"ד-ה"י".

מוסבר בתורת החסידות שההבדל בין 'העולם הזה' ל'העולם הבא', שכעת אין האלוקות יכולה להתגלות בעולם במלוא עוצמתה, ולכן "לא כשאני נכתב אני נקרא". יש פער בין האמת האלוקית המוחלטת, הבאה לידי ביטוי בשם הו"ה, לבין מציאות העולם, היונקת את חיותה משם אדני. אבל לעתיד לבוא, בזמן הגאולה, תאיר בעולם האמת האלוקית השלמה, ולכן לא יהיה פער בין המציאות התחתונה לעליונה, והקב"ה יתגלה כאן במלוא גילויו. הדבר יבוא לידי ביטוי בקריאת השם המפורש באופן גלוי בכל העולם כולו.

טעימה מהרמב"ם

הרב חיים הבר

לרגל ארבעים שנה לייסוד תקנת לימוד הרמב"ם היומי

להתאמץ למען שלום בית

"מביא מגלה של עור טהור כמו ספר תורה... וכותב את השם ככתבו... ומזחק לתוכן המגלה לשמה" (הלכות סוטה ג'ח)

אל הקב"ה. אם אסור למחוק את שם ה', מה נשתנה שלום בית שהקב"ה מסכים למחוק את שמו לשם כך? הגאון רבי לוי יצחק שניאורסון מסביר שטמון כאן מסר גדול על חשיבות הנישואין. חז"ל אומרים "איש ואשה - זכו, שכינה ביניהם; לא זכו, אש אוכלתם" (סוטה י"א). במילה "איש" מופיעה האות י', ב'אשה' ה', והנישואין יוצרים את שם ה' - י"ה. מובן אפוא שגירושין עניינם הפרדת שתי האותיות ומחיקת שם ה' מהמציאות. אומר הקב"ה: מוטב למחוק את שמי מהכתב מלמחוק את שמי מהמציאות (תורת לוי יצחק חידושים בש"ס, עמ' סד).

מעשה באישה שהקשיבה לדרשת רבי מאיר בליל שבת ובאה מאוחר לביתה. בעלה זעם ונשבע שייפרד ממנה עד שתירק בעינו של הדרשן. הודיע רבי מאיר שיש לו דלקת בעיניים, והוא זקוק ליריקה בעינו כתרופה. האישה באה וירקה בעינו, ורבי מאיר אמר לה שתספר לבעלה כי דרישתו מולאה. לפליאת התלמידים הסביר: אם הקב"ה מחל על כבודו והסכים שימחקו את שמו במים וישקו בהם אישה סוטה, כדי לעשות שלום בין איש לאשתו, קל וחומר שאני יכול למחול על כבודי לשם כך (ירושלמי סוטה א, ד). תשובת רבי מאיר מעבירה את השאלה

ב"ה

מכון קדושת האות
חידוש ותיקון ספרי תורה ישנים

קונה ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

חיים (עוסק מורשה)
054-3175116
kdushathaot@gmail.com

וכן רוכשים כלי כסף, כתרנים, רימונים ועוד

תשלום הוגן

החזרי המשכנתא וההלוואות שולטים בך?

074.780.2850

יוסף מנחם
עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

איחוד הלוואות עם החזר 1 קטן יותר

על"ה

טובים השניים מן האחד לא בביטוחים!

מבדיקה שביצעה רשות שוק ההון:
למעלה מ-50% מהמבוטחים מחזיקים בביטוח נכול כזה או אחר
כלכליסט

מיוחד לאנ"ש:
בדיקה מקיפה לתיק הביטוחים ותנאי הפנסיה ללא עלות וללא התחייבות

בדיקת כפל ביטוחים | בדיקת גובה העמלות | בדיקת כיסויים מיותרים

חסכון ממוצע של אלפי שקלים למשפחה

להצטרפות מהירה צרו קשר <

077.444.7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפן בסד

יועץ משפטי כלכלי

basad.co.il

בריאות | פנסיה | דירה | ביטוח חיים | נסיעות לחו"ל | משכנתא

פעולת ההצלה הנועזת

הזה משלנו, לחש חבשוש למוכר. "גש אליו ונסה להבין אם הוא יתום יהודי". המוכר הבין מייד את חשיבות המשימה שהוטלה עליו. חבשוש שיגר מוכר שני להעסיק את שאר הילדים, ואילו הוא עצמו פנה לשוחח עם השומרים, בניסיון להסיח את תשומת ליבם.

"איך קוראים לך?" שאל המוכר את הילד. הילד, שידע כי החנות בבעלות יהודים, הביט לצדדים והשיב בלחשיה: "אני יהודי". הצילו אותו! ארבע המילים שיצאו מפיו זעזעו את המוכר. חבשוש הורה לו למסור לילד שישתדל לבקר בחנות תכופות, ושיסמוך על ישועת ה' שיעזור למהר את הצלתו.

דמעות הילד היהודי לא נתנו מנוח לחבשוש וחבריו, והם רקמו תכנית לחילוץ הילד, על אף הסכנה שבדבר.

זה קרה בביקורה השלישי של הקבוצה בחנות. חבשוש פנה להעסיק את השומרים, ובתוך כך ניגש המוכר אל הילד היהודי וביקשו לצאת מהחנות ולשוב אליה בהמשך בדרך צדדית. באותו רגע הכריז חבשוש כי הוא מעוניין להעניק מתנות לכל הילדים ולשומרים. "מאחר שהשעה מאוחרת ועליי לסגור את החנות, נצא כולנו החוצה ונעשה את החלוקה בצורה מסודרת". הילדים והשומרים התרכזו מחוץ לחנות, וחבשוש העניק לכל אחד מהם מתנה קטנה.

בחסות ההמולה חמק היתום היהודי בחזרה לחנות. הדלתות הוגפו מייד. יהודי, שהמתין בחנות, ניגש אליו. "באנו להציל אותך", לחש באוזנו. הוא הלבישו בבגדי ילדה ערבייה, ויחד יצאו דרך חלון מסוור, שאותו השיבו למקומו אחרי צאתם. השניים צעדו במהירות לעבר הרובע היהודי.

כאשר שבו הילדים לפנימייה גילו שהילד היתום חסר. הדבר עורר בהלה גדולה, והילדים ביקשו לחזור לחנות ולאתרו, אך המדריכים מנעו זאת, מאחר שראו כי הוא יצא כמו כולם מהחנות החוצה.

תרגיל ההסחה הצליח. שבוע ימים הוסתר הילד באחד מהבתים, ובהמשך הוברח לעדן. השמחה על הצלתו הייתה גדולה, והיהודים הודו לה' על שהצליחו להחזיר נפש יקרה אל חיק העם היהודי.

(על-פי 'משפחת חבשוש')

על אף האיומים שהופנו כלפיו. מנות הבושה שספג מחבריו פעלו את ההפך מכוונת שוביו – הן חישלו את רצונו להיאבק ולהישאר יהודי.

מפעם לפעם היו המדריכים מוציאים את הילדים לטיול. במהלכו ערכו סיור קניית בשוק, בליווי שמירה הדוקה. יום אחד נכנסו לחנותו של עזר חבשוש.

חבשוש היה בן למשפחה ידועה בתימן, שבניה

לא היה אפשר שלא להבחין בדמעות שנקו בעיניו של הנער. הוא הביט אל המוכר בחנות ואמר בקול חנוק: "אני יהודי! הצילו אותי!".

זה היה בתימן, בתחילת שנות הארבעים למנינם. האסלאם ששלט במדינה התעורר ונעשה לוחמני וקנאי. המוסלמים פעלו ללכוד ילדים יתומים ולהעבירם לדתם, והיהודים ניסו להציל יתומים מציפורני השמד, ובמידה מסוימת בהצלחה.

בין הצדדים הלוחמים עמדה העיר עדן, שהייתה פתח של תקווה בעבור היהודים. העיר נשלטה בידי הבריטים, ושימשה מקום מקלט ליהודים וכן לערבים שברחו ממשטר האימאם. עדן מילאה תפקיד קריטי בהצלת ילדים יתומים, שנרדפו בידי האסלאם. ילדים שהקהילה היהודית הצליחה להציל הוברחו לעדן, בין השאר בעזרת המשטרה הבריטית. משם נשלחו לארץ ישראל.

במושגי יהודי תימן, עדן הייתה השער לארץ ישראל. דרכה יצאו היהודים לעבר הארץ הקדושה. כל בני הקהילה היהודית בתימן היו נכונים להתגייס למשימת הצלת היתומים. הם התגאו בחלקם במעשי ההצלה הנועזים, ובכך שהצליחו למנוע מהמוסלמים לגזול ילדים יהודים לשמד.

השמועה על חטיפת ילד יתום ממוחז חג'ה הרעידה את לב היהודים. הילד נלכד ונשלח לצנעא. בדרך כלל נשלחו היתומים לאימוץ למשפחות

תימניות מוסלמיות. במקרה הזה הילד סירב בכל תוקף לאכול מאכלים אסורים, והסתפק בלחם ומים בלבד. בעקבות זאת הוחלט להעבירו למסגרת אחרת, עם ילדים בני גילו, בנים של שיחים מוסלמים. הנערים הללו היו למעשה ערבים שאבותיהם ילכו בתלם ולא יתנגדו למשטר האימאם.

הילדים שהו בבית הסוהר 'אלקלעה' בצנעא, שהיה למעשה מבצר מסוגר. הם שוכנו באגף מיוחד, שהיו בו פנימייה ובית ספר. היתום היהודי הוסיף להתעקש ואכל לחם בלבד. הוא קרא פרקי תהילים וקטעי תפילה שזכר על-פה,

צנעא בתימן. הילדים שהו בבית הסוהר 'אלקלעה'

היתום היהודי הוסיף להתעקש ואכל לחם בלבד. הוא קרא פרקי תהילים וקטעי תפילה שזכר על-פה, על אף האיומים שהופנו כלפיו

מילאו תפקידים חשובים בקהילה היהודית במדינה. לפרנסתו החזיק חנות לממכר בדים וצעצועי ילדים. החנות הייתה בשוק אלמלח, הסמוך לבית הסוהר.

זה היה בימי צום הרמדאן. בלילות הוצאו הילדים לסיור קניות, ובו קנו להם מוצרי חג שונים, לשמחם. קבוצת הילדים נכנסה לחנותו של עזר, לקנות צעצועים. חבשוש הבחין בילד שתווי פניו היו שונים משאר חברי הקבוצה. הוא ראה שמעיני הילד ניגרות דמעות.

הדבר עורר את תשומת ליבו. "נראה לי שהילד

חודש הספר במכון שלמה אומן

עשרות אחוזי הנחה על ספרי המכון וספריית משעול

הקלידו בגוגל 'ספרי מכון שלמה אומן' / 'ספריית משעול'
או חייגו למוקד הזמנות: 08-9276664

מכון שלמה אומן
מכון מחקר תורני

מסגרת לימודים לגילאי ט-יב

לימודי קודש וחול בסביבה תורנית

בית דוד
מכון מחקר תורני

מסגרת לימודים לגילאי ט-יב
לימודי קודש וחול בסביבה תורנית

אפיקים

טכנולוגיית מים מתקדמת

LEVEL UP

התקדמו עוד היום לנעם 2, שדרגו את איכות החיים ותיהנו משפע מים חמים וקרים בלחיצת כפתור עם טכנולוגיית שבת למהדרין.

מוקד הזמנות:

077-230-47-57

מבית אפיקים שבת

רציתי לשאול

עם הרב צביהירש ורדמן
מנהל בית חב"ד במחנה יהודה והדוידקה, ירושלים

ניסיתי כמה פעמים להציע למכרים לא־דתיים להניח תפילין ולא זכיתי להיענות. איך גורמים להם להסכים?

זאת ועוד: כשאתה פונה אל יהודי שני עליך לחוש שהוא יהודי בדיוק כמוך. אם יש אצלך חלוקה בין 'דתיים' ל'לא־דתיים', למה שישכים להניח תפילין, בשעה שהוא שייך למחנה ה'לא־דתיים'? אבל אם אין אצלך חלוקה כזאת אלא כולם יהודים, כי אז טבעי שכל יהודי יניח תפילין.

יש מצבים שגם זה אינו מועיל. לא צריך להתיימש. אפשר להציע שוב ביום מיוחד או ביום בעל משמעות אישית לאותו יהודי (יום הולדת שלו או של מי מילדיו, יום השנה לאחד ההורים וכדומה), ולא פעם דווקא אז זוכים להיענות, ומצווה גוררת מצווה.

ראינו זאת בעת האחרונה כאשר אימו של החייל מושיקו דוינו הי"ד, שנפל ב'צוק איתן', העבירה את התפילין שלו לראש הממשלה וביקשה שיניח אותן, ודווקא הפנייה האישית הזאת נענתה בהתרגשות.

ראשית, חשוב שההצעה תבוא מתוך רצון אמיתי להיטיב עם היהודי השני, ולא כדי שאתה תצבור לעצמך עוד מצווה. כשהוא ירגיש שאתה רוצה בטובתו ואכפת לך ממנו, יש יותר סיכויים שיענה.

לא פעם אמרו לי אנשים בדוכן התפילין שלנו, בשוק מחנה יהודה, שהם באים להניח אצלנו תפילין מפני שהם מרגישים שכאן אוהבים אותם כמו שהם, בלי לשפוט איך הם נראים, מה דעותיהם ומאין הם באים.

ידוע מאמר חכמינו "דברים היוצאים מן הלב, נכנסים אל הלב". כשאתה מפנים כמה יקר כל יהודי אצל הקב"ה, ואיזה אושר תהיה לנשמתו כשיתחבר עם הבורא על־ידי הנחת התפילין, ואתה מרגיש זאת באמת בליבך – הפנייה אל היהודי השני תתקבל אחרת.

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

זהירות בנזירות

גם בזמן בית המקדש הייתה הסתייגות גדולה מקבלת נזירות שלא לשם שמיים. בספר 'ערך לחם' (שו"ע השלם, יו"ד סוף דיני נזירות, עמ' רא סעיף סב) נאמר: "ובזמן הזה אין לגדור בנזיר אפילו דרך קדושה, וכל שכן בחוץ לארץ, לפי שאין שם בית [המקדש] להביא קרבנותיו; ועוד, שהכול טמאי מתים".

אדם מקבל עליו להיות נזיר באמירת נדר מתאים, ולפי זמן הנזירות שקיבל עליו. מי שקיבל עליו נזירות ואחר־כך התחרט מסיבה נכונה, אפשר להתיר לו את הנדר על־ידי שלושה אנשים. עצם הקושי בקיום דיני הנזירות אינו טעם להתרת הנדר, כי מי שקיבל עליו נזירות מתוך שאיפה לקדושה, ברור לו שלא יתחרט על כך גם אם יקשה עליו לקיים את כל דיני הנזירות.

מקורות: נדרים טב. נזיר לדא. רמב"ם הל' נדרים פ"ד ה"ד והל' נזירות פ"ה, וסוף פ"י.

שאלה: האם אדם בימינו שמקבל עליו להיות נזיר, חייב בדיני הנזיר המפורטים בתורה? והאם רואים בקבלת נזירות דבר חיובי?

תשובה: קודם כול יש להבהיר שאין לנזירות שבתורה שום קשר עם התנזרות מחיי משפחה, כמשמעות המושג נזיר בדתות אחרות, להבדיל.

על נזיר נאסרים שלושה דברים: א) להיטמא למת. אסור לו להיכנס לבית או לאוהל שיש בו מת או לבית עלמין. ב) לגלח את שעריו. ג) לאכול ענבים או לשותות יין או חומץ יין. אם הנזיר נטמא למת או שותה יין או גילח את רוב שערות ראשו – בטלה נזירותו, ועליו להתחיל אותה מחדש ולמלא את תקופת הנזירות שקיבל עליו.

מחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע':
ט' 053-3166532 • דואר: m3166532@gmail.com

עוזי קפלון

תקציר: אצבון, הסגור בחדרו בפקדת אביו, נחרד לשמוע כי עמרי חשף את התכנית. הוא נחוש לקפוץ מן החלון ולנסות להציל את חבריו

בלי סלם מצב ארצה

הכל היה מוכן. רב הרפינס הוציא את החבלים החזקים שהכין, וקשרם יפה בטבעות הארון, לבל יסורו ממנו חלילה. "עכשו", קרא לכל חברי הכיתה, "הטו שכם, תלמידים, ועזרו לי להרים את הארגז. אחת, שתיים ו...שלוש..."

"רב הרפינס!", שפע אותו קול ילד צרוד, וכלם הסתובבו לאחור בכבילה. אצבון דדה לעברם בפנים לבנות מכאב, והוא מנפנף בידי בהתרגשות. "מה לה פה, אצבון?", התקמטו גבותיו של המלמד בקפיצה. "הן דברנו..."

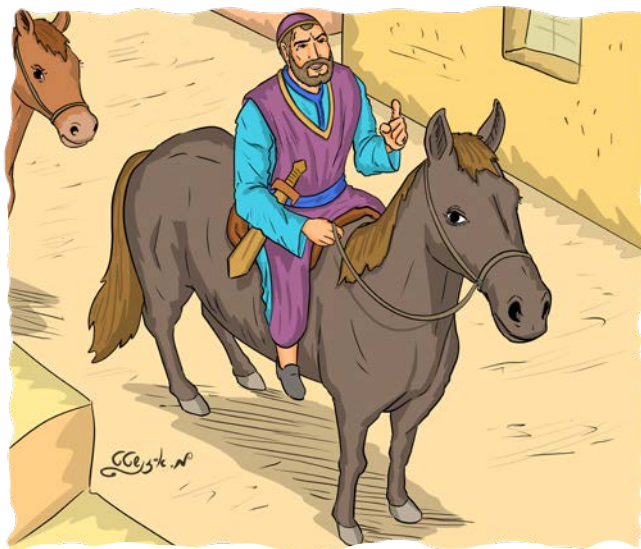
אך אצבון לא נתנו לסיס. "סלח לי רבנו, אך אני מהרתי הנה להזהיר אתכם בעוד מועד: עמרי גלה את כל התכנית והוא עכשו בדרך לכאן עם פלגת בריונים!"

המלמד הביט באצבון בתדהמה, אך התאושש בן רגע והסתער על הארגז, פותח בחפזון את המנעול. גדעון ומונבז לא הבינו מדוע נפתח מעליהם לפתע מכסה הארגז ולא בידי הרומאים, ונדהמו שבעתים לשמע הפקדה הנמרצת שציצאה מפיו של המלמד: "מהרו, החוצה!" פקד עליהם, ובעודו מושך אותם כלפי מעלה בכוח, הורה להם על שוחר מים: "שנה שנוחבא שם בין הנזיקים. הסתתרו בה, שניכם, מהר! כל שניה הם יכולים להגיע..." הסתתר גם אתה, אצבון. אסור לה להראות כאן עכשו!"

והם הגיעו. בדיוק כרגע שסימו הילדים להתחבא בבור המים, ורב הרפינס נעל שנית את מכסה הארגז, הופיעה בדהירה על סוסים פלגת בריונים, ובראשם עמרי...

גם עמרי היה טרוף נשימה. בכל כוחו הדהיר את סוסו לכאן. חשש פן יחמיץ את השעה... עתה ירח לו עד מאוד, כשראה את טרפו ממתינ לו, באין מוצא. היטב ידע לנחש מי בדיוק מסתתר לו כרגע בתוך הארגז... חיוך רחב נמרח על שפתיו. הוא קרא בעוצמות לעבר רב הרפינס: "שלוש עליה, רבי ומורי. שמא ילמדנו רבנו: מה בדיוק קורה כאן?"

אצבון הרגיע בכוח את נשימתו הטרופה והאזין. דממה שררה בבית. אבא אוכל עכשו בקומה שמתחת; אמא במטבח; ומה בחוץ? הוא הציץ מהחלון, הרחוב היה ריק. עוד מעט עלולים לעבר אנשים, שיראו אותו ויספרו לאביו. זה הרגע! הוא נשם עמוקות ואז טפס ויצא מן החלון, משלשל את גופו החוצה ונותר תלוי בכפות ידיו על אדן החלון. הוא חשב נכונה כי כך יפתח הגבה שתחתיו, והנחיתה תהיה פשוטה, אלא ששתי קומות הן אכן שתי קומות... ושניה אחרי ששם נפשו בכפו ונטש את אחיזתו באדן החלון, נחת אצבון בשתי רגליו על מרצפת האבן הירושלמית שמתחת והיא נסדקה! לא המרצפת - הרגל...

אנחת כאב פרצה מפיו. כך רגלו שדחה כאב חד, אבל הוא חשק את שפתיו והתרומם מן הקרקע בכוח. אחר כך אטפל בזה, החליט בגבורה. עכשו אין זמן. כל רגע יקר, והוא פרץ בריצה עם רגלו המיסרת, לעבר החומות, כשהוא צולע על ירכו.

בינתיים, בפנות החומה למעלה, התנהל המשא ומתן בחפזה. "בדקתם שהיא ללא כל מום, כן?", קרא בלחש רב הרפינס. באמת ובתמים בקש להשיג קרפן מיחד וראוי למזבח השם, ולו לזכותם של שני הנמלטים. "אפלו לא בריסי עיניה, או בשפתותיה?", התעקש לוודא. "דעו כי אם יש בה מום, שוב לא נעשה עמכם עסקה!", אך הרומאים שם למטה הבטיחו כי נקיה היא, הכבשה השמנה, מכל מום!

דבר התורה שלי

להרים את הראש

בתחלת הפרשה אומר הקדוש-ברוך הוא למשה: "נשא את ראש בני גרשון"; כלומר, עליה להוסיף לספר את בני שבט לוי, כדי לראות כמה מהם מתאימים לעבודה.

מדוע אין הקדוש-ברוך הוא אומר למשה, בפשטות - "ספר אותם"? מהו הנסוח "נשא את ראש"? מפני שבני לוי היו אז בני שלוששים, ומעולם לא עבדו בעבודת המשכן. כדי לתת להם כוח ועידוד, צוה הקדוש-ברוך הוא ואמר "נשא את ראש", כלומר, הגבה ורומם אותם.

מה המסר בעבורנו?

כמו בני ישראל באותו זמן, לפעמים יהודי מרגיש שהוא נמצא במדבר. כשם שהמדבר הוא מקום עזוב ושומם, שבני אדם אינם יכולים לחיות בו, כך גם הוא מרגיש ריקנות רוחנית. הוא מרגיש שאור הקדשה אינו מאיר בו.

מחשבות כאלה עלולות להפיל את האדם לזרועות האוש: "זהו, אני כבר גדול, כן כך וכך שנים, אין לי סכוי להשתנות! ואפלו הגמרא אומרת שמי שחטא וחזר על החטא שוב ושוב - כבר התרגל לחטא. אם כן, איך אוכל להשתנות?"

משיבה התורה: אפשר להשתנות! ודאי שאפשר! הנה, ראה את הלויים, שהיו אנשים בני שלוששים, ובכל זאת הקדוש-ברוך הוא נתן להם כוח להכנס לעבודת הקדש ולהכניס את אור הקדשה במדבר. נשא את ראש! הרם את הראש!

מה עושים כדי להשתנות - דבר ראשון מחליטים שמעכשו והלאה אני כמו שבט לוי, מתמסר לעבד את הבורא ולשרת אותו, בלי להתחשב במעשי עד עכשו.

ואחרי שמקבלים החלטה אמיצה, הקדוש-ברוך הוא יתן כוח להטירה מכל הדברים הבלתי-רצויים שקרו בעבר, ומעכשו יאיר הגלוי האלוהי בנפשו.

(על פי לקוטי שיחות, כרך יג, עמ' 18)

מה רבו מעשיה'ה

הצופית המרחפת

זו צפור מרהיבה! הצבעים שלה זוהרים בצבעים מיוחדים, והמקור הדק מתעקל בחן כלפי מטה. היא מרחפת מעל פרח אחד וטסה בפתאומיות לפרח אחר ומוצצת מתוכו את הצוף המותק.

זוהי צופית בוקהקת, שבעבר קראו לה 'יונק הדבש'. מדוע צופית? מפני שהיא נזונה מצוף של פרחים.

לזכר צבעים ציזם, בגוני זהב וירק זוהר, וכשהשמש מנצנצת על הצפור, היא נראית כמו יהלום. לעומתו, הנקבה היא בצבע חום-אפר, ואין היא מושכת תשומת לב מיוחדת.

צורת המעוף של הצופית מעניינת מאוד את החוקרים, והם מנסים ללמוד ממנה איך לחקות את מנגנון התעופה הזה במסוק או ברחפן. הם מצאו שהצפור הקטנה הזאת מסגלת להניע את כנפיה עשרות פעמים בשנייה אחת - בין 50 ל-180!

נפנוף הכנפים המהיר יוצר מערבולות אור בלתי-נראות, היוצרות את כוח העלוי שהצופית זקוקה לו כדי לרפרף מעל פרח. הצופית גם יכולה להפוך את כיוון התנועה של הכנף, ולצד כוח עלוי הפונה בעת הצורך.

את הקן בונה אמה צופית על ענף עץ. הוא נראה כמו סל קטן, ויש לו פתח אחד. היא מטילה בתוכו 2-3 ביצים ודוגרת עליהן כשבועיים. הזכר אינו משתתף בדגירה, אבל שומר על הקן מבחוץ.

כאשר הגוזלים בוקעים, האם מאכילה אותם תחלה בחרקים, ובהמשך בצוף מתוק. כעבר שבועיים מהבוקיעה הגוזלים כבר מסגלים לפרח מהקן ולהסתדר בכוחות עצמם. זוג צופיות יכולות לגדל בעונה אחת בין 2 ל-3 מחזורי הטלה.

בטבע הצופית יכולה לחיות עד תשע שנים.

איור: מרדכי איזנשטט

מאת: דניאל גורדון

הגומל לחיבים טובה

07

תקציר: הסוחרים היהודים סוחרים בהצלחה את העסקה בלי לדעת ששמוס מכפק צופה בהם במהצד ועתיד לחשוף את תכניות המסחר שלהם לפני אדם רע-מעללים

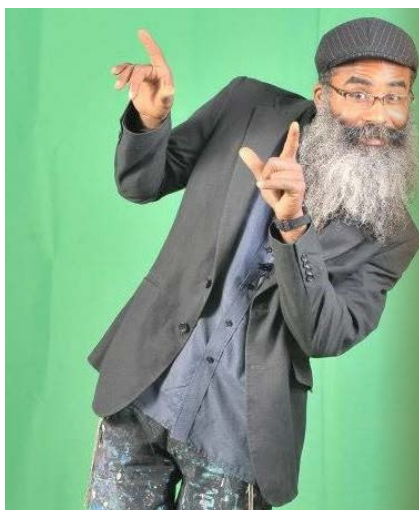
המשורר: בוא

בשעה שהכונהים מברכים את העם, צריך כל הקהל לעמוד ולהפנות את הפנים לעבר הכונהים, אך אסור להסתפל עליהם. הקהל צריך לכוון לקבל את הברכות ולא לקרא או לעשות דברים אחרים בשעת הברכה.

הלכה בשבוע

לראות את התמונה המלאה

האמן הבין-לאומי
חזר בתשובה
בעקבות אימו,
ועבר ליצור יצירות
יהודיות. בין יצירה
ליצירה חלק עימנו
תובנות ציוריות

"אני מעודד הורים לגרום לילדיהם לצייר".
רוני

לי הרבה לבטים על דרכי בעולם התשובה,
אבל התחברתי מאוד לדרך החסידית. למדתי
זמן קצר בישיבה בצפת ועוד חודש בישיבה
ברמת אביב. לאחר מכן זכיתי להקים בית
נאמן בישראל.

ציור אהוב. אני נשאל הרבה מה הציור
שאני הכי אוהב. זה דומה לשאלה – איזה ילד
אתה הכי אוהב... אין תשובה לשאלה כזאת.
כולם אהובים.

עקרונות. כל הזמן יש הזמנות לציורים
שאנים הולמים את עולם היהדות והחסידות,
ואני מוותר עליהן. לעולם אינני מרגיש
הפסד משמירה על העקרונות. הפרנסה תבוא
משמיימים.

ציורו. אני מעודד הורים לגרום לילדיהם
לצייר. הרבי כתב לנשיא המדינה לשעבר
בן-צבי: "מיום הלכי ל'חדר' ועוד קודם
לזה התחיל להתרסק בדמיוני ציור גאולה
העתידה – גאולת עם ישראל מגלותו
האחרון". הרבי צייר בדמיונו את הגאולה –
ומה אתם מציירים?

תמונה מלאה. יש יצירה גדולה שאני
עמל עליה בימים האלה, שדורשת המון
משחקים של אור וצל. כשאתה מסתכל על
יצירה זו מזווית קרובה, אתה יכול לראות
או אור או צל, ואתה עלול להתבלבל. רק
כשאתה מתרחק כמה צעדים, אתה רואה את
התמונה המלאה והאמיתית. עם ישראל עובר
תקופה קשה, ויש אנשים שרואים כרגע רק
שחור. אבל בואו נלך קצת לאחור, נביט על
הימים הטובים שעברנו, וננסה לראות את כל
התמונה, ואז נגלה שהשחור והבהיר יוצרים
יחד תמונה מלאה.

הראשונה. הניתוק היה קשה מאוד. פתאום
מצאתי את עצמי משועמם וסופר את הדקות
לצאת השבת. התחושה הראשונה הייתה
שלקחו לי את החיים. כיום, כמובן, אני רק
רוצה שהשבת תימשך עוד ועוד.

הרב הפתיע. כשעדיין הייתי בתחילת
הדרך בא אליו הרב יחיאל קוצר, מחב"ד
באילת, והציע למסור לי ולחברים שיעור על
פרשת השבוע בראי החסידות. בתום השיעור
הראשון באתי לשלם לרב על השיעור והוא
סירב לקחת. הופתעתי מאוד. זה מאוד
קירב אותנו, עד שהתחלנו ללמוד חסידות
בחברותא.

הרבי. רציתי לתת מתנה לרב קוצר
והחלטתי לצייר בעבורו את תמונתו של רב
ששכנה בכרטיס קטן
בארנק. לא ידעתי
מיהו אותו רב.
במהלך הציור אנשים
עברו ואמרו לי:
'וואו! אתה מצייר את
הרבי מליובאוויטש!'.
כך נודעה לי זהותו
של הרב... מאז זכיתי
להכיר כמובן את
הרבי, שאליו אני
מקושר מאוד.

בית נאמן. היו

תעודת זהות. רוני פלוא, בן 51, אב
לעשרה, תושב אילת, 'אמן סביבתי'. נולד
בבאר-שבע, וגדל והתחנך באילת. נחשב
לאחד האמנים הטובים בישראל בתחומו.
הוא מתמקד בציורי קיר, פיסול, אמנות
כיכרות ועוד.

אמנות מהבית. נולדתי למשפחת אמנים.
אימא הייתה ציירת מוכשרת מאוד, והנחילה
לנו את הכישורים. מאז שאני זוכר את עצמי
אהבתי לצייר. אבל רק בגיל 29 החלטתי
לעשות הסבת מקצוע ולהתפרנס מכישורי
הציור.

תפילות של אימא. כשבגרתי, אימא
החלה להתקרב לשמירת תורה ומצוות.
בהתחלה זה יצר ניכור בינינו, אבל האמת
חודרת והאמונה סחפה אותי ואת אחי. אימא,
שהחלה לעבוד גם במוסדות חב"ד בעיר,
התפללה עלינו הרבה, ותפילותיה נשאו פרי.
עבדתי בשנות העשרים לחיי במקומות בידור
למיניהם, ומהמקום הנמוך הזה הקב"ה הרים
אותי.

אני והקב"ה. התחלתי לעיין בספרי קודש
ולהביט אחרת על העולם. את כל התהליך
הראשוני התחלתי לבד; אני והקב"ה. הבנתי
שאני יכול להמשיך בחיי הבידור הריקניים
והחלטתי לממש את כישורי הציור שלי.

השבת הראשונה. אני זוכר את השבת

רוני ועבודותיו. מוותר על הזמנות לציורים שאינם הולמים

מרגישים חג
באושר עד

חג שבועות שמח עם...
אושר עד

